

o. Eligiusz Dymowski

Czas przemienienia

A jeśli kiedyś dno zobaczysz
swojego życia

to On na pewno ci wybaczy
gdy Iżę wylejesz

bo Zmartwychwstał

Przebudzenie

Widzisz już wiosna
słońce wyżej
i wokół trawy się zielenią
zrywamy bukiet pierwszych kwiatów
by być przez chwilę z sobą bliżej

Powoli ptaki powracają
śpiewem swym budząc ranną zorzę
a w nas marzenia w nas tęsknota
za szczęściem które było w Raju

Na Dzień Zmartwychwstania

Wstąp tutaj, a to ci ukażę,
co potem musi się stać.
(Ap 4, 1)

A kiedy przyjdzie nam zrobić
rachunek sumienia
wszyscy pokorniejemy
gdy Światłość zbyt wielka
i nie da się ukryć grzechów
pod cieniem kamienia
bądź więc naszym ratunkiem
nadziejo wielka!

Nim staniesz się snem

moje miasto jesienią
płonie kolorami
złota brązu czerwieni i smutku

spaceruję samotnie w parku
pośród starych drzew

wstępując w obszar mgły
odkrywaniem deszczowym wzrokiem
że spadające liście
umierają tak samo cicho
jak nasze życie
chore na nostalgię

Do Bogarodzicy z Bronowic Wielkich

Matko Jezusowa w bronowickiej sukni
tetmajerowska polska nasza

Pani nadziei na trudne czasy
przytul
pociesz
i dodaj sił w codzienności
by miłość choć kulawa
wierna była Bogu

Malowanie szczęścia

Kiedy usiądziemy w ogrodzie przed domem
spełnieni marzeniami jak para kochanków
wtedy gwiazdy rozjaśnią naszą mleczną drogę
aby wrócić szczęśliwie o brzasku poranka –

do zwykłych codzienności tęsknych
zapatrywań
do myśli które wcale nie muszą być płochę
aby dzielić się wspólnie najdrobniejszą chwilą
i być zawsze dla siebie... a nie tylko trochę...

Kiedy umiera poeta

Pamięci ks. Jana Twardowskiego

Kiedy umiera poeta
nie idźcie w żałobnym orszaku
posępni
bo niebo ramiona otwiera

Kiedy umiera poeta
uderzcie w bębny
niech się obudzi nadzieja
zakłeta w modłach
o Szczęściu

Kiedy umiera poeta
dopiero tak naprawdę
budzi się życie
w wierszach

Na marginesie Psalmu 130

Przywróć mi znowu prostą wiarę
by nie pogubić ścieżek życia
niech błękit nieba pozostanie
choćby przez chwilę –
ale niebem

Gdy usta zadrżą przy modlitwie
niech Twoje Słowo je napelni
bo tylko wtedy pojmę prawdę
siłę upadku –
chleb powszedni

Taka smutna piosenka o szczęściu

Bo czasem smutno nam
i wtedy niebo płacze
w dłoniach chowamy twarz
by nikt nas nie zobaczył

i nagle czuję że
przepływa dobra myśl

mych marzeń budzisz sen
ten najpiękniejszy z chwil

wyrwanych szczęściu bo
warto dla szczęścia żyć
nawet gdy jest za mgłą
przemienia w diament Iży

Otwieranie przestrzeni

rozpisuję codzienność
myślami

nadzieja jak poranna mgła
delikatnie unosi każde słowo

na patynie wiary
w bólach rodzi się miłość

pod zamkniętymi powiekami
szczęście otwiera
przedsmak nieba

* * *

A jeśli nam zabraknie sił na pożegnanie
z wiatrem odejźmy
niech nastanie cisza

to co najpiękniejsze rodzi się w milczeniu

w ogrodach nasze kwiaty będą się kołysać
księżyc Iży w kielichy zbierze
zwiewne płatki życia

Jeszcze jeden zmierzch

Wszystkie rozkoszne powaby tej ziemi
nie dadzą duszy spokoju.
Św. Jan od Krzyża

A kiedy zbudzi mnie ta noc
bez gwiazd księżyc i nadziei

to będzie koniec
wszystkich marzeń

lecz jeszcze Ty
jeden wielki
możesz mą wiarę opromienić

Kiedy

umierasz we mnie
bo grzech tak wielki
że w ziemię wgniata

a ja
osuwam się na kolana
by Miłość wypłakać

